

JOSEP ROIG
PRESIDENT DE PROGRESSISTES-SDP

Defensar la inclusió és defensar l'escola de tothom

Els professionals de suport fan possible una escola que no deixa ningú enrere

"La diferència no és el problema, és la indiferència el que exclou".

Aquesta reflexió del pedagog Charles Gardou resumeix el sentit profund de la inclusió escolar. No es tracta d'eliminar la diversitat, sinó de reconèixer-la i proporcionar els suports necessaris perquè tots els infants puguin aprendre i viure en igualtat de condicions. Aquest ha estat, durant dècades, el compromís d'Andorra amb un model educatiu que aposta per la presència, la participació i el progrés de tot l'alumnat, sigui quina sigui la seva realitat.

Aquesta aposta compartida per governs de signe divers ha consolidat un model inclusiu que no només afavoreix els infants amb discapacitat, sinó que enriqueix la cultura escolar en benefici de tothom. Trencar amb aquest consens suposaria un retrocés, pedagògic i ètic.

Les crítiques formulades recentment pel Raonador del Ciutadà en el seu informe 34/2025 de 16 d'abril del 2025 –que qüestionen la presència de personal de la Fundació Nostra Senyora de Meritxell dins les aules– posen en dubte aquest consens. L'informe assenyalava riscos de "bicefàlia" del sistema, desigualtat de tracte i estigmatització, i planteja interrogants sobre la coordinació i la rendibilitat del model actual.

Cal, però, respondre des de la mirada pedagògica que sosté el nostre sistema. L'existència de

diversos perfils professionals dins l'aula no és una anomalia, és una condició imprescindible per garantir l'aprenentatge i el benestar de tots. Pensar que només hi ha una manera de ser mestre o d'acompanyar els infants suposa ignorar la complexitat i la riquesa de les aules d'avui.

La presència de professionals especialitzats no trenca la igualtat, sinó ben al contrari, la fa possible. Com recorda Philippe Meirieu, "igualtat no és fer el mateix per a tothom, sinó donar a cadascú el que necessita

fragmenta l'escola, sinó que la fa més forta i capaç.

Pel que fa a la rendibilitat econòmica, convé recordar que no parlem d'un luxe prescindible, sinó de drets fonamentals. Les escoles no són empreses i els infants no són costos a optimitzar. La inversió en inclusió és una aposta per una societat més justa i cohesionada, que a llarg termini redueix desigualtats, millora les oportunitats laborals i combat l'exclusió social. El cost real és el de no garantir aquests drets.

Finalment, no podem perdre de vista el rerefons d'aquest debat, la coherència del nostre projecte educatiu. Disposar de més professionals a l'aula no implica duplicitat ni desordre, sinó responsabilitat i compromís. El que està en joc no és només una qüestió organitzativa, sinó la fidelitat als valors que volem transmetre com a societat.

Una escola que integra és una escola que educa millor, que fa de la diversitat una oportunitat i no un obstacle. Per això, defensar el model inclusiu no és només una tria pedagògica, és un compromís col·lectiu amb la dignitat, la igualtat d'oportunitats i el dret a una educació plena per a tots els infants.

Com deia Meirieu, "l'escola no és l'espai on cadascú ha de tenir el lloc que li correspon, sinó l'espai on tots poden trobar-hi lloc." Que aquesta idea continuï guiant-nos.

Més professionals a l'aula no implica duplicitat sinó responsabilitat i compromís

per aprendre". L'escola inclusiva no demana uniformitat, sinó equitat. El suport extern no és una excepció al sistema, és el que fa que funcioni per a tothom.

Tampoc és cert que la convivència de professionals amb règims laborals diferents generi una disfunció estructural. El que cal no és uniformitzar figures, sinó garantir una bona coordinació, espais de formació compartida i una cultura de treball en equip. La inclusió exigeix cooperació entre mestres, orientadors, logopedes, educadors socials i, sovint, personal especialitzat. Aquesta xarxa no